

Куліш

Микола Зеров

Давно в труні Тарас і Костомара,
Грабовський чемний, лагідний Плетньов...
Сивіє розум і холоне кров;
Літа минулі — мов бліда примара.

Та він працює. Феніксом з пожежу
Мотронівка народжується знов;
Завзяттям віє від його промов,
І в очах — відблиск молодого жару.

Він боре тупість і муругу лінь,
В Європі хоче "ставляти курінь",
Над творами культурників п'яніє;

І днів старечих тягота легка,
І навіть в смертних муках агонії
В повітрі пише ще його рука.

11.05.1926